ÇOCUK

Mekke ile Medine arasında uzayıp giden hicret yolunun yolcusu bu defa hamile bir anne idi. Sevgili Peygamberimiz, sadık dostu Hz. Ebû Bekir ile birlikte aynı yollardan geçeli iki sene olmuştu. Kutsal yolculuklarında onlara gizlice azık taşıyan, kuşağını ikiye bölüp su kırbasının ve azık torbasının ağzını bağlayan Esmâ,[1] aşina olduğu kum tepelerini şimdi kendisi tırmanıyordu.

Ama bu defa meşakkat bir başkaydı. Bebeğinin doğumuna sadece birkaç gün kalmış olması onu yordukça yoruyor, mesafe tükenmek bilmiyordu. Sonunda Medine yakınlarındaki Kubâ köyü görünmüştü. Nihayet Esmâ'yı babası Hz. Ebû Bekir'e ve Allah'ın Resûlü'ne kavuşturacak olan çetin yolculuk sona ermişti. Ama Kubâ'da onu bekleyen bir başka sürpriz vardı: Yavrusunun da anne karnındaki yolculuğu sona ermiş ve ailesine kavuşma ânı gelmişti!

Esmâ'nın Kubâ'da doğum yapması, sadece kendisini değil daha önce hicret eden bütün Müslümanları sevince boğmuştu. Bu minik oğlan, Medine'de doğan ilk muhacir evlâdıydı. İçlerinden bir türlü atamadıkları korku sona ermiş, Yahudilerin Medine'ye göç eden Müslümanlara büyü yaptıkları ve bir daha çocukları olmayacağı şeklinde dalga dalga yayılan söylenti asılsız çıkmıştı.[2]

Kıymetli bir bebekti. Dedesi Hz. Ebû Bekir, babası cennetle müjdelenen on sahâbîden birisi olan Zübeyr b. Avvâm'dı. Annesi onu Peygamber Efendimizin kollarına bıraktığında daha ne bir adı, ne de dünya nimetleriyle tanışıklığı vardı. Allah'ın Resûlü, bebeği şefkatle kucakladı. Bu küçük töreni izleyenlerden bir hurma istedi ve hurmayı bir süre ağzında ıslatarak yumuşattıktan sonra bebeğin damağını bu hurma ile ovdu. Sonra dua etti Peygamberimiz. Bebeğin hayatı için hayır ve bereket diledi. Ve adı kondu: Abdullah.[3] Geleceğin halifesi, cesur ve âbid kumandan Abdullah b. Zübeyr...

<u>Çocuk Sahibi Olmanın Mesuliyeti:</u>

Zor ya da kolay, neşeli ya da hüzünlü, umutlu ya da ümitsiz... Hangi şartlarda olursa olsun hayata merhaba diyen her bebek, Allah'ın emanetine yakışır bir karşılamayı hak eder. Yüce Rabbimiz, kız mı erkek mi olacağını belirleyip[4] rızkını ve ecelini tayin ettikten sonra[5] onu bu dünya ile tanıştırmıştır.

Büyüklerin kucağına, zorlu bir sınav olmakla beraber[6] evlerine daha fazla rızık girmesine vesile olacak[7] ve hayatlarına neşe katacak yeni bir emanet yollamıştır. Bu taze cana verilecek emek, bir ömür sürecektir. Çünkü insan evlâdı, hayatı boyunca

ebeveyninin ilgi, sevgi, şefkat ve desteğini yanı başında hissetmeye muhtaçtır. Anne babası, maddî ve mânevî her türlü yardımdan oluşan görevler listesini aslında onun doğumundan önce okumaya başlamıştır bile. Doğum yeni bir merhaledir sadece; hayat boyu tırmanacağı merdivenlerin ilk basamağı, kat edeceği mesafelerin ilk durağıdır.

Bebeğin doğumu ile aileye yeni bir ferdin katılması, heyecan uyandırdığı kadar sorumluluk duygularını da pekiştirir. Her ne kadar ailenin diğer fertleri yaşlarına göre yeni yükümlülükleri paylaşmak durumunda kalsalar da şüphesiz yükün ağır kısmı anne babanın omuzundadır. Öncelikle anne baba, "Eğer bize iyi ve sağlıklı bir çocuk verirsen, elbette şükredenlerden olacağız." diye dua eden ama bebek dünyaya geldikten sonra onu gönderene ortak koşan ebeveynlerden olmamalıdırlar.[8]

Cinsiyetine bakmaksızın yavrularını bağırlarına basmalı, kızı olunca utanıp üzülen[9] ama oğlu olduğunda sevinip coşan cahiller güruhuna katılmamalıdırlar. Dünya hayatının süsü olan çocuklarının[10] ne kadar değerli birer nimet olduğunu akıllarından çıkarmamalı, aynı zamanda Allah'ın onlar vasıtasıyla kendilerini imtihan ettiğini[11] göz ardı etmemelidirler. İlk günden itibaren çocuklarına merhametin en derinini ve muhabbetin en safını sunmalıdırlar.

Çocuk Doğduğunda Yapılacak Şeyler:

Tahnîk:

Peygamber Efendimizin hayatına baktığımızda, çocuk gibi masum bir misafire ilk ikramın hurma olduğunu görüyoruz. Bir lokmacık yumuşatılmış hurma, dualar eşliğinde bebeğin ağzına verilirken, hayata tatlı bir başlangıç yapılmış olmaktadır.

Elbette doyumluk değil tadımlık olan bu lokmayı emen bebek, hemen ardından anne sütü ile tanışacak ve iki yıla kadar uzanan bir süreçte annesinden beslenecektir.[12] Hurmanın bereketli bir gıda olduğunu belirten Resûlullah,[13] küçük yardımcısı Enes'in yeni doğan kardeşini de "tahnîk" denilen bu gelenekle karşılamıştır.[14]

Nitekim annesi Ümmü Süleym'in bebeği henüz emzirmeden önce kendisine verip Peygamberimize gönderdiğini anlatan Enes, sözlerine şöyle devam etmektedir: "Resûlullah'ı bulduğumda zekâtlık hayvanları damgalamakla meşguldü. Beni görünce, *'Galiba Ümmü Süleym doğum yaptı.'* dedi ve hemen elindeki damga âletini bıraktı. Ben de bebeği onun kucağına koydum. Medine'nin acve hurmasından bir tane

isteyen Allah'ın Resûlü, hurmayı eriyene kadar ağzında çiğneyip yumuşattıktan sonra bebeğin ağzına tuttu.

Hurmanın tadını alan bebek yalanmaya başlamıştı. Bunun üzerine, ***'Ensarın hurmayı nasıl sevdiğine bir bakın!'*** buyuran Rasûlullah, yavrunun yüzünü okşadı ve ona Abdullah ismini verdi.”[15]

Dua Etmek:

Bebeğe hayır ve bereket duaları ile hoş geldin demek, Peygamber Efendimizin âdetidir. Ashâb, yeni doğan yavrularını kucaklayıp vakit kaybetmeden onu ziyarete getirdiklerinde, Efendimiz bir yandan hurma ile çiğnem yaparken bir yandan da dua buyurur. Muhterem bir ağızdan dökülen dualarla ruhu okşanan bebek için, kendisi adına Allah'a yalvaran bir sesi dinlemek ne büyük huzurdur! Oğlunu bu mutluluktan mahrum bırakmak istemeyen Ebû Musa da bebeği yanına getirdiğinde Peygamberimizin dualarla birlikte ona İbrâhim adını verdiğini ve ezdiği bir hurmayı onun ağzına koyduğunu anlatmaktadır.[16]

Ad Koymak:

Ad koyma ise, başlı başına bir törendir. Çok eski zamanlardan beri insanların, ismi ile müsemma olmasını umdukları çocukları için ad seçerken ne kadar özenli davrandıklarına tarih şahittir. Ömür boyu anılacağı bu adı bebeğin kulağına söylemek için yapılan törenler, bugün de devam etmektedir. İşte bu zincirin bir halkası olarak Peygamberimiz de çocuğa isim koymayı sıradan bir olay kabul etmeyip önemsemiştir. O,

إِنَّكُمْ تُدْعَوْنَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِأَسْمَائِكُمْ، وَأَسْمَاءِ آبَائِكُمْ، فَأَحْسِنُوا أَسْمَاءَكُمْ

“Muhakkak ki siz kıyamet günü isimlerinizle ve babalarınızın isimleriyle çağırılacaksınız. O hâlde (çocuklarınıza) güzel isimler koyun.”[1] buyururken, anne babalara bu konudaki sorumluluklarını hatırlatmaktadır.

Resûl-i Ekrem, telaffuzu hoş olduğu kadar anlamı da güzel olan isimlerin tercih edilmesini istemiştir. Çocuklarına “Harb” yani “Savaş” adını vermekte ısrar eden Hz. Ali'ye bizzat engel olmuş ve torunlarına “iyilik ve güzellik” mânâsındaki Hasan ve Hüseyin adlarını vermiştir.[18] Adını her duyduğunda kendisini adıyla özdeşleştiren çocuğun, davranışlarına da ona göre yön vereceği düşünüldüğünde, Peygamberimizin isim konusundaki hassasiyetini anlamak zor değildir.

---

[1] Ebu Davud, Edeb, hadis no: 4948.

Sırf bu yüzden Efendimiz (sav), şirke ait unsurlar taşıyan ya da kötü çağrışımlara sebep olan isimlerin konulmasına karşı çıkmış, hatta ileri yaştaki kişilerde bile olsa böyle isimleri değiştirmiştir.[19] Hayatı anlamlı kılarak sahibini hayra yönelten adları öne çıkarmış ve Allah'a kul olmayı ifade eden Abdullah ve Abdurrahman isimlerinden Rabbimizin hoşlandığını belirtmiştir.[20]

Aynı zihniyetle çocuklara peygamber isimleri verilmesini tavsiye etmiş,[21] kendisi de en küçük oğlu dünyaya geldiğinde,

وُلِدَ لِيَ اللَّيْلَةَ غُلاَمٌ فَسَمَّيْتُهُ بِاسْمِ أَبِى إِبْرَاهِيمَ

"Bu gece bir oğlum doğdu, ona dedem İbrâhim'in adını verdim."[2] buyurarak bu tavsiyesini pekiştirmiştir.

Adı güzel kendi güzel Peygamberimiz, çocuğa adının ne zaman konulacağını merak eden anne babalara şöyle cevap vermektedir:

كُلُّ غُلاَمٍ رَهِينَةٌ بِعَقِيقَتِهِ تُذْبَحُ عَنْهُ يَوْمَ سَابِعِهِ وَيُحْلَقُ وَيُسَمَّى

"Her çocuk doğumunun yedinci gününde kendisi için kesilecek akîka kurbanı karşılığında rehin (gibi)dir. Aynı gün saçı tıraş edilir ve adı koyulur."[3] Kendi oğluna doğduğu gece isim veren[25] Peygamberimizin bu görevin yedinci günden daha fazla geciktirilmemesini arzu ettiği anlaşılmaktadır.

Kulağına Ezan Okumak:

Diğer yandan bebeğin ezân-ı Muhammedî ile tanıştırılması, ad koyma merasiminin vazgeçilmez bir parçasıdır. Resûl-i Ekrem, torunu Hasan dünyaya geldiğinde kulağına tıpkı namaz vakitlerinde okunduğu gibi ezan okumuştur.[23] Hafif bir sesle sağ kulağına ezan, sol kulağına da kâmet okunan bebek, İslâm inancının üç temel ilkesini ilk defa dinlemiş olur. Zira ezan ona, Allah'ın varlığını ve birliğini, Hz. Muhammed'in O'nun elçisi olduğunu ve asıl kurtuluşun ibadet yoluyla âhirette elde edilecek mutlulukta bulunduğunu söylemektedir.

Akîka Kurbanı:

Peygamber Efendimizin anne babadan bir diğer isteği de kendilerine evlât bahşeden Allah'a minnettarlıklarının ifadesi olarak kurban kesmeleridir.[26] "Akîka" olarak

---

[2] Ebû Dâvûd, Cenâiz, 23-24.
[3] Ebû Dâvûd, Dahâyâ, 20, 21.

adlandırılan bu kurban, sağ salim doğan çocuğun canının bedelidir, dense yeridir. Tıpkı bir oğlu olursa onu kurban etmeyi adayan Hz. İbrâhim'e, ahdini yerine getirmek zorunda kaldığında Allah tarafından gönderilen koç gibi![27] İsmâil'in canına bedel olarak gelen bu büyük mükâfatın hatırası ile Resûl-i Ekrem, babalara akîka keserek rehin olan yavrularını özgürlüğe kavuşturmalarını tavsiye etmektedir.

Aslında bu âdetin İslâmiyet öncesi Arap toplumunda da mevcut olduğunu ve Peygamberimizin sevgili eşi Hz. Hatice'nin dünyaya gelen oğulları ve kızları için kurban kestirdiğini bilmekteyiz.[28] Nitekim sahâbîlerden Ebû Büreyde bu geleneği anlatırken şöyle demektedir: "Câhiliye döneminde birimizin çocuğu dünyaya geldiğinde bir koyun keser, kanını da çocuğun başına sürerdik. Allah İslâm'ı gönderdikten sonra yine kurban kesmeye devam ettik ama çocuğun başını tıraş edip güzel kokması için safran sürmeye başladık."[29]

Risâletinden sonra da bu anlamlı geleneği sürdüren Efendimiz, torunları Hasan ve Hüseyin için akîka olarak birer koç kurban etmiş[30] ve yeni doğan çocuklar için akîka kurbanı kesmeyi tavsiye etmiştir.[31]Ancak akîkanın kanını çocuğun alnına sürme veya başına damlatma âdeti bugün bile ısrarla sürdürülmekteyse de Peygamberimizin sünnetine uygun değildir. Bunun yerine Resûl-i Ekrem, saçlı doğan bebeklerin saçlarının tıraş edilmesini, bu sayede kirden arınıp rahatlamalarının sağlanmasını tavsiye etmektedir.[32]

Ayrıca kendi torunu doğduğunda, tıraş edilen saçlarının tartılmasını ve ağırlığınca gümüşün sadaka olarak verilmesini istemiş,[33] Hz. Fâtıma da kız olsun erkek olsun bütün çocuklarında bu emri yerine getirmiştir.[34] Tıraştan sonra yıkanıp güzel kokularla süslenen bebek için anne karnındaki karanlık ve bulanık hayatın aksine tertemiz ve berrak bir ömür başlamış demektir.

Anne sütü ile dünya nimetlerini tatmaya başlayan, adı konunca bir kimliğe kavuşan, ezanı dinleyince ilk tebliğe muhatap olan, kurbanı kesilince canının şükrü eda edilen, saçları tıraş edilince temizlenen çocuğa sunulması gereken bir hizmet daha vardır: Onu sünnet etmek. Oğlan çocuğun sünnet olması, sadece dinî bir gereklilik değil, sağlık açısından da gayet önemli bir adımdır.

Çocukların Sünnet Edilmesi

İslâm inancı ile şekillenen kültürümüzde, erkeğin sünnetli olması, Müslüman olmasının bir işareti olarak görülmüştür. Elbette bu kanaatin yerleşmesini sağlayan, Peygamberimizin yeni Müslüman olanlara, *"Sünnet ol."* buyurmasıdır.[35] Böylelikle

inancının gereğini açıkça bedeninde uygulamaktan çekinmeyen kişi, kendisini sıkıntıya sokacak birçok rahatsızlıktan da korunmuş olacaktır.

الْفِطْرَةُ خَمْسٌ – أَوْ خَمْسٌ مِنَ الْفِطْرَةِ – الْخِتَانُ ، وَالاِسْتِحْدَادُ ، وَنَتْفُ الإِبْطِ ، وَتَقْلِيمُ الأَظْفَارِ ، وَقَصُّ الشَّارِبِ

"İnsanın fıtratı gereği yapması gereken beş şey vardır: Sünnet olmak, kasıkları tıraş etmek, tırnakları kesmek, koltuk altını temizlemek ve bıyıkları kısaltmak."[4] buyuran Peygamber Efendimiz, nesiller boyu süregelen böyle bir alışkanlığın aslında yaratılışın gereği olduğunu öğretmiştir.

Her ne kadar Peygamberimiz hayatta iken sünnet töreni yapma ve düğün yemeklerine benzer biçimde ziyafet verme âdeti bulunmamaktaysa da, onun vefatından kısa süre sonra ashâbın böyle bir geleneği başlattığını görmekteyiz.

Meselâ Abdullah b. Ömer, oğlunu sünnet ettirdiğinde koç keserek misafirlerini ağırlamış,[37] Hz. Ömer de def eşliğinde yapılan bir eğlence sesi duymuş, "Bu nedir?" diye sorduğunda, "Düğün yahut da sünnettir." cevabı verilmiştir.[38]

Bu tür kutlamalarda elbette Peygamberimizin düğün yemekleri için dile getirdiği uyarılar dikkate alınmalı, sadece zengin dostlar ve eşraf değil, muhtaç aileler de sofralara davet edilmeli,[39] israf ve gösterişten kaçınılmalıdır. Belki de en önemlisi böyle bir merasim ile İbrâhim Peygamber'in yolunu izleyen çocuğun, Rasûlullah'ın sünnetine uygun bir hayat sürmesi için dualar edilmelidir.

[4] Buhârî, Libâs, 63.